

В. „Законностъ“

ще излиза два пѣти въ седмицата:
въ четвъртъкъ и недѣля.

ЦѢНАТА МЪ Е:

3 години	9 лева
6 мѣсеци	5
3	3
1	1

За въ странство:

се прибавятъ пощенскитѣ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсецъ

Ниема, рѣкописи и пари се испращатъ до Редакциата въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

2 ст. на думъ на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Д-ръ Мария Кулакова

~и~

Инженеръ Людовикъ Каминский

ВЪН ЧАНИ

Руссе, 19 Февруарий 1897 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

Дава се подъ наемъ единъ дюкенъ,
находящъ се сръщу дюкения на г. Павелъ
Цачовъ (близо при бѣдѣщата градска
градина).

За споразумѣние до г. Ив. Рибаровъ.

2—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Печатницата и книжния магазинъ на
Тодоръ Петровъ извѣстява почитаемиѣ си клиенти,
че отъ 20-й того се прѣмѣсти на улица Николаев-
ска, сръщу старата пожарна команда, и че магази-
на е снабденъ съ всички канцеларски, търговски и
училищни потреби.

2—2

Излизе отъ печатъ първата книжка отъ „Вой-
нитѣ на Руссия за освобождението на
Християнитѣ“. (Войната прѣзъ 1769—1774 г.)
Посвятена на майоръ А. Узунова, съ портрета на
последния. Цѣна 1 левъ.

Намира се за проданъ у издателя П. Чер-
ковский и въ книжарницитѣ на Д. М. Златевъ
и С. Гулабчевъ въ Руссе.

ДРАГАНЪ ПОПОВЪ

почва да адвокатствува въ гр. Руссе и приема да
води и защитава всѣкакви дѣла прѣдъ всич-
китѣ сѣдилища въ Княжеството.

Писалището му се намира сръщу Окржния
сѣдъ.

3—6

Адвокатъ

ГЕОРГИ И. КАЛИНКОВЪ

Приема да води чужди дѣла прѣдъ
столичнитѣ сѣдилища.

Гр. София, Улица 11 Августъ, собст. домъ.

10—5

(При Св. София).

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Подписаната съпруга на покойний Ив. Куйковъ
отъ гр. Сопотъ, съ насгоящото си изказвамъ своята
на малолѣтнитѣ ми дѣца най-голѣма благодар-
ностъ на осигурителното дружество за животъ „Ню-
Йоркъ“, защото ни отплати въ кратко врѣме, чрѣзъ
агентитѣ си Барзовъ & Гендовъ, суммата 20.000
лева златни, за която бѣше осигуренъ мжжътъ ми,
Ив. Куйковъ

Дружеството „Ню-Йоркъ“ ни повърна така
сжщо и суммата 1865 л. 80 ст., която покойний
бѣше внесълъ прѣзъ всичкото врѣме, отъ като
бѣше осигурилъ живота си.

Пловдивъ, 21 Септемврий 1896 г.

2—2

П. Ив. Куйкова.

Руссе, 1 Мартъ 1897 год.

Ние никога не сме се въсторгавали отъ поли-
тиката на българското правителство, що се отнася
до неговата дѣятелностъ по вътрѣшното управление
на княжеството. Наопаки, старали сме се да не про-
пускаме нито единъ случай, когато интереситѣ на
отечеството, спорѣдъ както ние ги разбираме, сж
това изисквали, да указваме на всичкитѣ беззакон-
ния, произволи и насилия, които българскитѣ управ-
ници сж упражнявали и упражняватъ върху гърба
на народа, за да удържатъ властта въ ржцетѣ си
и да се распорядятъ безконтролно съ сѣдбинитѣ на
държавата. Имаше напвността да върваме, обаче,
че външната политика на княжеството, която трѣб-
ва да стои по-високо отъ всѣкви партизански стра-
сти и смѣтки, е поставена на надлѣжащата посо-
ка отъ 2-й Февруарий м. г. насамъ и че събитията,
които ставатъ и има да станатъ на европейския Исто-
токъ, не ще ни сварятъ неподготвени. Надѣяхме се,
че урегулирането на международното положение
на България ще даде възможностъ на нашитѣ управ-
ници да се ориентиратъ въ мжглата, въ която ги
бѣ хвърлило осемгодишното управление на Стамбо-
лова и че, уповано на поддржката на народа, бъл-
гарското правителство ще сумѣе да стори потребно-
то, щото бъркотинитѣ, които заплашватъ самото съ-
ществуване на турската империя и турятъ на дне-
вентъ рѣдъ раздѣла на отоманскитѣ владѣния въ
Европа, да се отразятъ най-изгодно за достиганieto
на нашитѣ национални идеали.

Длжни сме да констатираме съ прискрбие, че
българското правителство, далечъ отъ да сподѣля тѣ-
зи наши и, надѣмъ се, обще народни възглѣди, се
ржководи отъ такива съображения, които, не само
противорѣчатъ на добръ разбранитѣ отечествени
интереси, ами право отиватъ въ разрѣзъ съ чувст-
вата и надѣждитѣ на цѣлокупния български народъ.

Парламентскитѣ рѣчи, които г. Стоиловъ е про-
изнесълъ въ камарата миналата недѣля, въ отговоръ
на запитванията на народнитѣ прѣдставители, г. г.
Н. Цановъ, Хр. Славейковъ и В. Нейчовъ, доказ-
ватъ по единъ твърдъ убѣдителенъ начинъ, че и
въ въпроси отъ най-жизнена за народа ни важностъ
българското правителство не се ржководи, освѣнъ
отъ най-нископробни властолюбиви цѣли и че и тукъ,
както и въ вътрѣшната си политика, то не се дви-
жи отъ никакви други съображения, освѣнъ отъ же-
ланието да се крѣпи на чело на управлението, на
каквото ще да става. . . .

„Азъ намирамъ — е казалъ г. Стоиловъ — че
най-голѣмата гордостъ за едно българско правител-
ство ще бжде, не да се каже, че е увеличило гра-
ницитѣ на България съ толковъ километра, но като
се каже, че и малка България е една отъ нашитѣ
сподвижници, държава, която работи за напрѣдка
на човѣчеството (sic). . . .“

Трѣбва човѣкъ да бжде крайно своеобразенъ
държавенъ мжжъ, за да проповѣдва подобна една
нелѣпа теория и да мисли, че тя може да бжде спо-
дѣлена отъ единъ народъ, цѣлокупността на който
биде распорѣжана на нѣколко части отъ една его-
истична и безчовѣчна дипломатия. Между това, г.
Стоиловъ, не само е обявилъ този политически аб-
сурдъ въ българската камара, ами е и пожналъ
ефтини лаври отъ страна на една работѣнна и по-

слушна тѣлна полицейски избраници, идеалитѣ на
които нѣматъ нищо общо съ тѣзи на българския
народъ.

И въ това врѣме, когато нашитѣ управници се
събиратъ да правятъ услуги на „човѣчеството“ и
приематъ въ българския дворецъ султански прате-
ници съ собственоржчни писма, мушове и ордени,
на българскитѣ граници на Сѣверъ и Югъ се подготв-
ливатъ събития, които, ако не се прѣдварятъ, мо-
гатъ единъ день да ни сторятъ твърдѣ сжсно.

Въ вътрѣшната хроника на днѣшния ни брой,
читателитѣ ще намѣратъ нѣкои прѣинтересни въ
това отношение свѣдѣния, които ние държимъ отъ
най-достовѣрни источники и върху смисълъта и зна-
ченieto на които смѣтаме за длжностъ да обърнемъ
най-сериозното внимание на когото трѣбва. Ще бжде
дѣйствително противонародно, за да не кажемъ прѣ-
стжпно, да се занимаваме съ интереситѣ на „чело-
вѣчеството“ тогава, когато най-жизненитѣ български
интереси се заплашватъ не на шега отъ двѣ страни.
Трѣбва българския народъ да бжде най-наивния на свѣ-
та, за да може да се залѣгва съ „славейски басни“ въ то-
ва врѣме, когато враждебни намъ държави намѣрватъ да
посѣгнатъ върху цѣлостта на нашия националенъ ор-
ганизмъ и даже малката Ромжния, съ помощта на
сжщитѣ враждебни сили, се събира да заеме Варна.

Имаме право да разчитаме, прочее, че онѣзи,
въ ржцетѣ на които се намиратъ сѣдбинитѣ на оте-
чеството, ще се стрѣснатъ отъ настѣпающитѣ съби-
тия и, като оставятъ на страна всѣкакви съображе-
ния на властолюбие и гешефтъ, ще сумѣятъ да из-
влѣкатъ отъ тѣзи събития всичката полза, която
очаква българския народъ.

Caveant consules. . . .

ОТЪ ЩО ТЕГЛИМЪ

III

(Продължение отъ брой 32).

Като, слѣдъ конституцията, най-важенъ за га-
рантиране народний суверенитетъ законъ е из-
бирателний, ний просто не можемъ да разберемъ,
защо толковъ малко се е писало у насъ по избор-
ното право, по което има толковъ да се работи.
Като върваме, че и сега засѣдающето „Народно“ Съ-
брание ще направи единъ избирателенъ за-
конъ, ний ще си позволимъ тукъ да укажемъ на нѣ-
кои недостатѣци на днешний законъ. Въ последний
на пр., нѣма прѣдвидѣно наказание за онѣзи, които
нарушаватъ алинея втора на чл. 49. Въ сжщий за-
конъ не се указва и коя само хартия ще се счита
чиста бѣла. Бѣла ли е и сиволявата хартия въ сми-
сълъ на закона? Добръ би било да се узакони и
размѣра на длжината и широчината на бюлетини-
тѣ, както бѣше нарѣдено въ Органически Уставъ
на бившата Источна Румелия. Увежданието и у насъ
избирателнитѣ карти е необходимо. Ето още какво
бихме желали ний:

1) Българското Княжество отъ петъ на петъ
години (а когато би се приело, чрѣзъ измѣнение Кон-
ституцията, отъ четири на четири години) да се раз-
дѣля чрѣзъ законъ на избирателни коллегии, тѣй
щото всѣка да дава петъ народни прѣдставители за
Обикновенното Народно Събрание.

2) Никой избирателъ да нѣма право да пише
на бюлетина си повече отъ четирма кандидати. Ако
нѣкой напише повече отъ четирма, слѣдующий или
слѣдующитѣ да не се броятъ. По тоя начинъ 20%
отъ прѣдставителитѣ ще сж отъ малцинството, или
отъ малцинствата. (Виждъ статийката „Политически-
тъ избори“, обнародвана въ 1895 г. у Шумненский
въ „Защита“ и въ отдѣлна брошурка, распратена

до прѣдставителитѣ на VIII-то Народно Сѣбрание и до нѣкои вѣстници).

3) Избирателнитѣ колегии да се дѣлятъ на избирателни участъци тѣй, щото никой избирателъ да не е принуденъ да отива по-далечъ отъ три километра, за да гласува и никой избирателенъ участъкъ да не е за повече отъ 400 избиратели, за да не се натрупуватъ много избиратели на едно мѣсто и да се гласува охолно.

4) Да е забранено подъ страхъ на наказание *всякаквъ видъ агитация на какви да било службашии.*

Ето, на пр., какъ гласи една алинея отъ чл. 3 на Органически законъ върху избора на депутати въ Франция (отъ 1875). „*Запрѣтено е на всякий агентъ отъ публичната или муниципалната властъ да раздава бюлетени, избирателни програми и окръжни на кандидатитѣ.*

(Il est interdit à tout agent de l'autorité publique ou municipale de distribuer des bulletins de vote, professions de foi et circulaires des candidats.)

По-надолу ще въспроизведемъ нѣкои членове отъ Румжнския избирателенъ законъ, издаденъ на 8 Юний 1888 год.

Чл. 51. Въ всички окръжни градове кметовѣтъ сж длъжни да напечататъ окончателнитѣ избирателни списъци. . . Тѣзи списъци ще се даватъ всѣкому, който би ги искалъ. Цѣната имъ ще се опрѣдѣля отъ общинската властъ. . .

(Отъ тоя членъ е въспроизведена послѣдната алинея на чл. 31 отъ нашия Избирателенъ законъ, за която не чухме да е изпълнена отъ никоя окръжна постоянна комиссия, ако и да е въ сила тоя законъ още отъ 11 Януарий 1894).

Чл. 77. Бюлетина бива само на бѣла хартия, 10 сантм. дълъгъ и 10 сантм. широкъ. Имената и прѣзимената на кандидатитѣ *се напечатватъ* съ черни букви въ срѣдата на бюлетина.

Чл. 84. Всѣкий кандидатъ е длъженъ, да прѣдаде едно число бюлетени, които ще служатъ за избора му, равно съ числото на избирателитѣ отъ колегиата.

До навечерието на избора, часа 6 вечерята, ще ги прѣдаде на окръжний сѣдъ . . , а въ деня на избора ще може да ги прѣдаде до отварянieto избирателното сѣбрание на прѣдсѣдатели на бюрото, който ще издаде расписка за приеманieto имъ.

Чл. 85. Всѣкой е свободенъ да раздава бюлетени *отвънъ залата на избора.*

Никой агентъ на Държавата, окръжната и общинитѣ не може да раздава бюлетени.

Чл. 89. Никаква въоръжена или *полицейска сила не може да се туря въ помѣщенieto на изборитѣ, или около помѣщенieto.*

Въ врѣме на избиранieto *забранено е да обикалятъ или да сѣдятъ въоръжени сили по улицитѣ.* (In timpul operatiei electorale este interzisă circularrea seŭ stationarea fortei armate pe strade).

Въ случай на безрѣдници въ изборната зала или около нея, прѣдсѣдателя може да иска помощта на въоръжена сила. Гражданскитѣ и военнитѣ най-близки власти сж длъжни да даджтъ незабавно слѣдствие на исканията въ това отношение.

Чл. 92. Въ случай на тѣжки безрѣдници, прѣдсѣдателя, като вземе мнѣнието на бюрото, може да вдигне сѣдданieto *на половина часъ.*

Чл. 94. Избирателя прѣдставлява картата си на прѣдсѣдателя, който ѝ откъсва единъ рогъ и му я връща. (Слѣдва).

Разградъ, 22 Февруарий 1897 год.

Всѣкой ще се убѣди въ печалната истина, че турското население, при сегашната консерваторска епоха, върши прѣдателски за страната дѣяния и често пати бива закривано отъ самата властъ, която за съжаление го почита и уважава, поради услужитѣ, които той направи прѣвъ послѣднитѣ шайкаджийски избори. Не стига, че учрѣжденията въ Разградъ се напълниха съ службашни фанатици, прѣдани и вѣрни на консерваторщината, както сж прѣдани на **Хамида** и декориранитъ . . , не стига че правителството отъ нѣколко години насамъ отпуща на турското население въ Разградъ, за поддържане училища, джамии, ходжи и молли, по нѣколко хиляди левове всѣка година, — ами още му позволява да бѣснува, та съ свойственитѣ му азиатчинни да вдъхва страхъ на християнското население. На 21-й того турцитѣ празнуваха Байрама толкова сербестъ, като че се намиратъ подъ защитата на правовѣрния Цариградски тиранинъ. Нашиятъ българи строго се прѣслѣдваха до сега отъ властѣта, ако нѣкой си позволеше да гърми въ града на празника „Георгиевъ-денъ“, но за читачитѣ тая година се направи изключение, понеже благоволенieto на тѣхния **Падишахъ**, е неисчерпаемо. Селяни ми расправяха, че като идвали на пазаръ въ града на 21-й того, жителитѣ — турци отъ селата Зинджирли, Килли, Куюджукъ и други били излѣзли въ него денъ на отворено мѣсто и гърмели на залпове. Безъ да се стѣняватъ отъ нѣкого. Много селяни — българи отъ близкитѣ села, сж се върнали обратно въ селата отъ срѣдъ пхтя. Слѣхъ има, че нѣкой си Мустафа Джелалолу тия дни събиралъ изъ града отъ турцитѣ помощи, а пъкъ другъ — подписи. Съобщено било това своевременно на нашия хубостникъ-управителъ, но той казалъ, че помощитѣ се събирали ужъ за поддържане на ходжитѣ, дошли въ града отъ Цариградъ за прѣвъ Рамазана, а подписитѣ, — за некая служба на нѣкой турци. Така е; когато единъ управителъ изгуби довѣрието на българитѣ, тои прибѣгва до турцитѣ и каквото му кажатъ читачитѣ Етемъ и Топалолу, той трѣбва да повѣрва. За него е странно, че въ Турция съществува таенъ комитетъ — Свящ. Сюзъ. Че нашето правителство ни най-малко не се интересува отъ туй-турско движение въ Княжеството, се потвърждава отъ това, че тия дни е назначенъ въ Кеманлари за П. Окол.

Началникъ единъ турчинъ, роднина на Разград. Прѣдсѣдатель — крѣвониецъ, Х. Бей, вжѣсто до сегашния бѣлгаринъ. Не ще бжде злѣ, ако тукъ покажа и способа на нѣкой турски кметове, вѣрни послѣдници на правителството, за истѣяние сумми отъ Разград. Зем. Касса и подпомогане на тайния комитетъ. Кмета на село Калово Мехмедъ Исм. Караманъ, прѣвъ мѣцъ Декември 1896 година, издалъ удостовѣренне на брата си Хасанъ Исм. Карамановъ, че послѣдния притежавалъ въ каловското землице 60 декара ниви, една кжца и чифтъ волове. На основание на това фалшиво удостовѣренне, Хасанъ истерлилъ отъ Разград. Земл. Касса 200 лева, когато, както касспера, така и хората знаятъ, че бащата на Хасана, Исмаилъ Карамановъ, още прѣвъ 1895 г., е заложилъ имотитѣ си на сжщата касса срѣщо другъ заемъ. Говори се сжщо, че тия дни и п. кмета на каловската община е издалъ подобно удостовѣренне на сина си, когато знаеиъ, че и неговитѣ имоти сж ипотекирани на сжщата касса отъ по-рано. Като констатирамъ факта, че народната пара се харчи безъ смѣлка, не можъ да не обърна вниманieto ко-муго трѣбва, за да се прѣкрятъ подобни кражби и да се накажатъ виновнитѣ, макаръ и да сж отъ **нашитѣ**.

Съ почитание:
В.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Слѣдъ уклончивия отговоръ, който Гърция даде на европейскитѣ държави, по поводъ на тѣхната колективна нота за изпразняването на Критъ отъ гръцкитѣ войски, въ Европа пакъ е настанала ерата на прѣговоритѣ. Дипломатитѣ отново сж заети съ мъчния въпросъ за мѣрките, които трѣбва да се зематъ, за да се накаратъ гордитѣ синове на Еллада да се покорятъ на исканията на Европа. Става нужда, прочее, да се въоръжимъ съ търпение и да чакаме събитията.

Между това гръцко-турскитѣ приготовления за война продължаватъ непрѣстанно. Както Турция, така и Гърция мобилизиратъ своитѣ войски и опасноститѣ за едно сблъскване между тѣхъ, поне на сухопътната гръцко-турска граница, не само не пчезаватъ, ами отъ денъ на денъ се угодѣняватъ. Силитѣ правятъ всичко възможно да погрѣчатъ на подобно едно сблъскване, но тѣхнитѣ усилия, при възбуденото състояние на духоветѣ въ Турция и Гърция, на да ли ще могатъ да се увѣнчатъ съ надлѣжащия успѣхъ, до като тѣ не сторятъ потребното, за да се удовлетворятъ справедливитѣ искания на Гърция.

Атински кореспондентинъ на в. „Танмесъ“ съобщава че г. Димитровъ, българския дипломатически агентинъ при гръцкия дворъ и най-способния (?) отъ българскитѣ дипломати, билъ натоваренъ съ миссия да прѣдложи на атинското правителство сключването на едно съглашение съ българското, относително реформитѣ, които трѣбва да се реализиратъ въ Македония, съгласно 23 членъ отъ Берлинския договоръ. Прѣложенията на г. Димитрова, обаче, не биле даже сериозно обсъждани, тѣй като се оказало, че сжществува едно радикално различие между възглѣдитѣ на двѣтѣ правителства. Българитѣ ужъ искали реформи за Македония, защото биле увѣрени, че по този начинъ

очи се склонихъ и, като се ступи на кълбо, той захванъ да хърка до другаря си.

ГЛАВА XI.

Латинка.

Бѣше се съмнано добръ, когато Принца Пале се събуди и видѣ, че нѣма Арлекина при него. Старий скиталецъ не можа повече да противустои на истинката си, той бѣше се рѣшилъ да рискува кожата си, само да тича цо улицитѣ. Зюмбюланъ се питаше, какво да прави, когато ненадѣйно се отвори прозорчето на една отъ кжичитѣ въ двора.

Една млада дѣвойка, облѣчена съ една фустичка и проста риза, прострѣ голата си ржка и закахи на стѣната една клѣтка, въ която скачаше единъ скворецъ. Сетнъ, като распустихъ дългата си коса, която почти я покри, взе да се чеше и да си плете косички черни като кадифе, като гарваново крило. Очи нѣма само у хората, но и у кучетата, и ето Зюмбюланъ излѣней, вече не мърдаше. Едра и гѣвка, съ тънѣкъ кръстъ и широко плещета, неизвѣстната съ фустичката, съкамъ, бѣше царица. Коя принцеса не би завидѣла на нейната бѣла като млѣко и червена, като кръвъ кожа, на нейний надвигихъ носъ, на голѣмитѣ ѝ блѣскави очи и на нейнитѣ черни вѣти вѣжди?

Като се нареди, младата дѣвойка взе една гарафа, за да полѣе двѣ саксини, съ босилекъ и ширбой. Честитъ да види слънцето, сквореца, весело, подекачайки и махайки съ крилата си, примамваше своята господарка къмъ себе си: „Латинке, викаше той, Латинке!“

Това име искара Зюмбюланъ отъ неговото въстържено състояние. Да ли не вижда той прѣдъ себе си любовницата на Минзухари? Какъ да узнае това? На кжцата висяше една дѣсчица съ надписъ: „Каранфилъ, гвондаръ“, но тѣзи двѣ думи не казвахъ нищо.

Подбужданъ отъ любопитство, Принца-Пале се при

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 32)

— Но не, далечъ не! Хората се убиватъ единъ другий безъ никаква потребъ, само за удоволствие да глътатъ дѣха на кръвта. Още не сж погребали надхитлѣтѣ войници на бойното поле, и токо поглѣднешъ двамата държавни глави си подаватъ вече ржцѣ. Отъ двѣтѣ страни си правятъ любезности, прѣгръщатъ се, камбанитѣ задрънкатъ, загърмяватъ топове, всичко е празникъ и веселие: забравятъ се само умрѣлитѣ и онѣзи, които оставатъ да ги оплакватъ.

— Но, каза Зюмбюланко, ако хората сж тѣй лоши, народъ къмъ народъ, какъ се случаваша, щото тѣ живѣятъ въ една страна, безъ да се убиватъ единъ други?

— Азъ познавамъ само Латинухитѣ отговори Арлекина, и не е мжно да се види, какъ се удържа мира между тѣхъ. . . Има двѣ различни племена: побѣдителни и побѣдени, завоеватели и роби.

— Кой ти е казалъ това, попита Зюмбюланъ.

— Моитѣ очи. Не си ли забѣлжилъ, че между Латинухитѣ единъ посятъ картузни шапки, а други капелки? Първитѣ иматъ сѣби на кръстъ, униформа и орденъ, вторитѣ — обикновени дрѣхы и нищо по вече, единъ си държатъ главитѣ правъ, приказватъ високо и заповѣдатъ: то сж господаритѣ; другитѣ си навеждатъ челото, говорятъ низко и се покоряватъ, то сж робитѣ. Догдѣто побѣдителитѣ работятъ за всѣкъ побѣдителитѣ се грижатъ да царува рѣда за тѣхна ноза!

Зюмбюланко изгледа другаря си, порази го такова невѣжество, дори у дѣтѣ. Той се въсползува отъ случая да искара Арлекина отъ заблудението.

— Любезний друже, каза му той, азъ мисля, че тукъ нѣма ни побѣдени, ни побѣдителни, ни роби, нито завоеватели. Хората, както съмъ слушалъ да казватъ, се покоряватъ само на единъ правила, които тѣ наричатъ законъ, а има въ всѣка страна чиновници, които имъ виушаватъ почитъ къмъ тѣзи наредби.

— Ако е тѣй, чедо мое, отвѣрихъ булдога, хората сж още по лоши, отъ колкото си въображавамъ азъ. Какво! нима трѣбва, щото половината отъ народа да бжде въоръженъ, за да принуждава другата половина да живѣе честно? Питамъ те, ний кучетата, имаме ли чиновници, картузи, саби? И при все това, ний си живѣемъ мирно; нашитѣ най-голѣми распри се свършватъ само съ това, като се погрѣваме. Тѣй правятъ говедата, овцетѣ, дори вълцитѣ и лѣсницитѣ; човѣкъ е единичното животно, което се нуждае отъ наустиникъ и да го биятъ, за да не изида брата си. О, гнусно племе, родено за злочестина на свѣта: азъ те проклинавъ!

— Знаешъ ли, каза Зюмбюланъ, че като те слушамъ, почиватъ да ми ставатъ противни хората?

— Ти още не си познавашъ слабостѣта, ако вѣрвашъ това. Първата жена, която ще те погали, първий човѣкъ, който ще те поласкае, ще бжде твой господаръ. Ти ще се оставишъ да те измаматъ, както направихъ и азъ. Ний, горкитѣ кучета, отъ самото си рождение сме обречени отъ нуждата да обичаме онѣзи хора, които сетнѣ има да ни погубятъ. Нашето сърдце по скоро ще се раскървави отъ двадесетъ рани, отъ колкото онитѣ отъ живота да ни отнеме послѣдната надѣжда, и тогавъ. . .

— Какво тогавъ, каза Зюмбюланъ.

— Като млѣкнемъ, свираме се въ единъ жгълъ и тамъ издѣхваме.“

Слѣдъ тѣзи думи, старий Арлекинъ си сложи муцуната на прѣднитѣ си крака, които бѣхъ прострѣни и не каза вече нищо.

Зюмбюланъ погледнхъ наскърбено мѣсечината, която изрѣваше, но скоро го оставихъ силитѣ му, уморенитѣ му

чинът тѣлесно ще си усигурятъ единъ денъ присъединението на тѣзи турска провинция, тогазъ когато гърците виджали единственното сѣдство за реализиране на своитѣ планове въ едно революционно движение въ Македония. Вижда се, че тѣзи именно несполука на своитѣ прѣговори съ Гърция е прѣдалъ изонѣзи дни въ София г. Димитровъ, като е изпроводилъ до г. Стоилова една телеграма отъ 4 000 думи, за която, спорѣдъ както съобщаватъ софийскитѣ офицери, биле заплатени 1 600 лева грѣшници български пари.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Завчера, на 25 Февруарий, е билъ прокаранъ прѣзъ камарата Австро-Българския търговски договоръ, всрѣдъ единодушнитѣ ржкопѣскания на полицейскитѣ избраници. Ние имаме случай да указваме не веднѣжъ на голѣмитѣ недостатѣци на този договоръ и да се спираме върху врѣдитѣ и загубитѣ, които той ще нанесе на българската търговия и индустрия, та този нѣтъ се ограничаваме само да спомѣнемъ за вопитанieto му. Задържае си правото, обаче, да се повърнемъ върху нѣкои и други отъ неговитѣ постановления, когато получимъ печатния му текстъ, за който сме вече писали въ София.

Въ четвъртъкъ вечеръ, на 27 м Февруарий, се е затворила I-та сесия на IX обикновено народно събрание съ една тронна рѣчь, съдържанието на която е до толкова сходно съ съдържанието на подобни рѣчи въобще, щото ние нарочно не я привеждаме пѣцѣло. Но важната ѣ частъ спомѣнува за политическото и икономическо значение на австро-българския търговски договоръ и на тѣзи трактати, които правителството било на пѣтъ да сключи съ другитѣ европейски държави. Кѣмъ края се говори и за посѣщението на Сръбския Кралъ, като се искава надѣжда, че това посѣщение ще послужи за начало на една нова ера на братство между двата славянски народи. За читателитѣ, впрочемъ, би било много по-важно да знаятъ, какво е направило народното събрание прѣзъ тримѣсечната своя сесия и въ какво именно е подобрило то участието на българския данѣкоплатецъ, когато само **дневнитѣ** на народнитѣ прѣдставители надминаватъ 300.000 лева, и ние се общаваме да се заемемъ съ този въпросъ въ едно недалечно бѣдѣще.

Пиямъ ни отъ Петербургъ, че, запитанъ върху сегашното положение на работитѣ на Истокъ въобще и въ България въ частности, единъ руски държавенъ мѣжъ, който има голѣми заслуги по освобождението на нашето отечество, е казалъ, какво между Австро-Унгария и Румѣния имало вече спогодба, по силѣта на която, въ случай на бъркотии въ Балканския полуостровъ, два корпуса румѣнска войска щѣли веднага да завзематъ Варна. Освѣтъ тога, по думитѣ на сѣция държавенъ мѣжъ, Австрия се била споразумѣла съ Сърбия относително Македония. Благородния русинъ много се безпокоялъ за бѣдѣщето на България, главно прѣдъ видъ на това, че българското правителство още се дѣла въ мѣглата и не е готово да посрѣдне събитията. Той се чудѣлъ, гдѣто българскитѣ управници въ такава една важна и сериозна минута не се

рѣшаватъ още да извикатъ офицеритѣ емигранти, които сѣ доказали своитѣ способности и храбростъ на Сливница и прѣдъ Пиротъ.

Отъ сѣция градъ ни съобщаватъ, че на 19-й Февруарий, въ денѣтъ на освобождението на България, въ помѣщението на славянското благотворително общество, учащата се българска младежъ е дала една литературно-музикална вечеринка, на която сѣ присѣствували: графъ Игнатиевъ, генералъ Черняевъ, В. Ив. Аристовъ, Н. Г. Гартвигъ, професоръ Пальмовъ и всичката българска колония. Вечеринката се е отворила съ една рѣчь, произнесена отъ студента на военно-медицинската академия С. Билиновъ и обрѣната главно кѣмъ виновника на Сан-Стефанска България, присѣствувавшия тамъ графъ Игнатиевъ. Слѣдъ това е имало декламации и пѣсни, които биле прокарани твърдѣ сполучливо и произвели прѣкрасно впечатление на публиката. На края сѣ биле прочетени двѣ телеграми отъ князь Фердинанда до графъ Игнатиева лично и като прѣдсѣдатель на славянското общество, които телеграми биле посрѣщнати съ ржкопѣскания. Забравихме да спомѣнемъ, че на вечеринката сѣ биле поканени и учащитѣ се въ Петербургъ сръбски младежи, въ съгласие съ които инициаторитѣ на вечеринката сѣ изпроводили до учащата се българска и сръбска младежъ въ София и Бѣлградъ слѣдната телеграма:

„Сръбската и българска учаща се въ С. Петербургъ младежъ, събрана на 19-й Февруарий, по случай знаменитата за българитѣ дата, и въодушевени отъ идеята за побратяване на двата едноплѣмнени народа, поздравява искрено своитѣ събратия въ София и Бѣлградъ. Нека това побратяване служи вѣчно като идеалъ за двѣтъ славянски нации“.

Тѣзи дни е пристигнало въ Русе едно македонче на име Троянъ Велиевъ, което било интернирано отъ София за нашия градъ безъ всѣкаква сериозна причина. Интернираното момче, по занятие работникъ — каменаръ, е пропѣтувало отъ столицата до Русе пѣшкомъ цѣли 25 дена, конвоирано отъ конни стражари, и е останало безъ всѣкакви сѣдства за сѣдствувание. Ние имаме случай да видимъ „този опасенъ прѣстѣпникъ“, когото софийската полиция е счела за нужно да натпри чакъ до брѣговетѣ на Дунава и бѣхме просто поразени отъ безчеловѣчното на българскитѣ управници, които, за да оправдаятъ благоволенieto на Цариградъ, се подиграватъ по такъвъ жестокъ начинъ съ сѣдбата на съвършено невинни хора. Сега разбираме ние, защо г. Стоиловъ тѣи силно отстояваше 27-й членъ отъ закона за полицията въ I Сесия на VII обикновено народно събрание, когато бѣше неговъ противникъ въ оппозиция

По поводъ на неотдавнашнитѣ декларации на г. Стоилова въ Камарата, за които ние вече писаме и на които е посвѣтена днешната ни уводна статия, единъ заслуживающъ пѣлно довѣрие приятелъ на правителството въ София ни пише слѣднитѣ интересни работи, върху които обръщаме сериозното внимание на нашитѣ читатели:

„Г-нъ Стоиловъ, сѣ отговоритѣ на запитванията, които му отпратиха въ Народното Събрание по работитѣ въ Турция, е искалъ да угоди на Султана, като даде да се разбере, че въ тѣи критически врѣмена за Турция, българската войска нѣма да се мърдне; той е искалъ да угоди и на Сръбското Правителство, съ което се е готвилъ

летаргия. Само се мърднѣи ми продѣмай, и азъ ще пакъ да оживѣя.

Синя птичко, дѣти, дѣти, иди ми наиди вѣрното либе; азъ тебѣ чакамъ.

Зюмбюланъ се застоя на заднитѣ си крака и изгледваше Латинка тѣи нѣжно, щото тя се трогнѣ отъ туй.

— „Горко паленце! може човѣкъ да помисли, че ти ме разбравшъ. Ти ме обичашъ, не ли? Ти ще ми станешъ вѣренъ другаръ. Искашъ ли да те наричамъ тѣи: ти ще бѣдешъ мой другаръ, мой единѣтъ приятелъ и тогазъ, когато ме оставятъ всички. О, вѣрний ми друже, извика тя, обрѣна въ сѣззи, колко съмъ азъ злочеста: азъ толковъ обичамъ Минзухаря!“

— „Латинке, Латинке,“ извика сквореца, когото момата забравила бѣше на прозореца.

Младата дѣвоичка се стрѣсна.

— „Боже, що направяхъ азъ? каза тя; азъ открихъ тайната си. Азъ съмъ честна мома, вѣрний друже, не ме издавай; ще ти дамъ всичко, каквото искашъ. Дръжъ, вземи тая хубавичка лента, която ми бѣше далъ той, но не казвай никому нищо; иначе азъ съмъ изгубена“

— „Каква съмъ азъ глупава, продължи тя, въздишайки, азъ си помислихъ, че това куче ме разбира и ще да говори. Дойди тукъ, паленце, дойди.— отъ глупостѣта ми, най-сетѣ, ти все ще спечелишъ нѣщо!“

И като си цѣлунѣ палето, тя му тури на шията една хубава синя лента, като я свърза наикитно

„Какво правишъ тамъ?“ чу се единъ грѣмливъ гласъ? Зюмбюланъ си повдигнѣ очитѣ и видѣ прѣдъ себе си единъ брадѣтъ циклопъ, съ една кожена престилка, прѣпасана на шията му; голѣмитѣ му черни рѣцѣ и лактѣ бѣха испѣстрени съ жили, които са виждахъ като натѣнжти вѣжа. Тоя човѣкъ бѣше самъ ковача, чичо Божуръ, въ всичката си прѣмѣна.

— „Защо е у насъ това палѣ, продължи ковача, като изгледваше накриво дѣщеря си Латинка, или хлѣба толковъ поевтеи, или взехъ да се търкалятъ паритѣ по земята? Скоро да махвашъ това палѣ!“

да води прѣговори за раздѣлението на сферитѣ на влиянието въ Македония. Въ замѣна на услугата, която г. Стоиловъ е направилъ на Султана съ своята рѣчь, той се е опиталъ въ Цариградъ, да убѣди Султана да направи нѣкои отѣжки на Евзархията. Въпросѣтъ е билъ за три епархии въ источна Македония, гдѣто не се закачатъ сериозно нито грѣцкитѣ, нито сръбскитѣ претенции. Но Портата, слѣдъ като общала, че ще направи тѣи отѣжки, най-послѣ, когато трѣбовало да испѣли общанието си, отказала. Главната причина на отказѣтъ е била нерѣшителността на Българското правителство. Ако би се показала по-голѣми рѣшителностъ отъ страна на нашия дипломатически агентъ въ Цариградъ, щѣли да се спечелятъ не само тѣи три берата, но и бератъ за Битолската епархия, която е отъ голѣма важностъ за насъ. Моментѣтъ е много сгоденъ, за да се издѣйствуватъ отѣжки за нашата църква, тѣи като Турското Правителство трепери да не се захѣти мира и въ Македония. Но какво да се прави, когато на Българското Правителство липсва куражъ, когато то не е способно да разбере важността на настоящиятъ моментъ.“

Софийскитѣ официозни вѣстници съобщаватъ, какво въ Петинскитѣ правителствени кръгове циркулиралъ слухъ, че прѣзъ мѣсець Априлий българския князь щѣлъ да посѣти тамкашния дворъ. По този случай, ние бихме се осмѣлили да попитаме, защо княза не е още направилъ визита на румѣнския кралъ, който, като ближайши съсѣдъ на България и като държавенъ глава на една нация, съ която ни свързватъ толкова въспоминания отъ неотдавнашното минало, би ималъ право да се смѣта докаченъ отъ такова едно прѣнебрежение на приспзнатия български князь.

Миналата недѣля въ София е била прѣдставена новата драма на г. Вазова — „Бѣлодушковъ.“ Столичния печатъ искава силно неудоволствие сѣщѣ автора на драмата и намира, че и въ нея, както и въ всичкитѣ свои послѣдни произвѣдения, г. Вазовъ се рисува за единъ нископробенъ партизанинъ, който не може да отлѣчи поезията отъ политиката. Особено силно бичува г. Вазовата драма в. „Свѣтлина“, като ѣ посвѣщава цѣлия подлистникъ въ броя си отъ 23 й Февруарий. Ние си задържаме правото да кажемъ своята дума върху драмата „Бѣлодушковъ“, когато я видимъ напечатана.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Послѣднитѣ броеве на в. „Миръ,“ независимо отъ нерѣдовното имъ излизане, сѣ прѣпѣлнени съ такива не интересни подробности по посрѣщанieto и испроважданието на сръбския кралъ, щото ние не намираме въ тѣхъ нищо особено, върху което би струвало да обрѣнемъ вниманието на нашитѣ читатели. Едно малко исклучение, впрочемъ, прави двойния (352 и 353) брой на правителствениния органъ, гдѣто намираме едно писмо отъ Русенския Окръженъ Управителъ, адресувано до редакцията на в. „Свобода“ и имѣюще за цѣлъ да оневини г. Кана

— Тате, каза Латинка, съ желание да възвие разговора, намѣри ли работа за днесъ?

— Работа имамъ азъ всѣкий денъ, отговори мечката, като не прѣставаше да реве. Искать ми двѣ хиляди кукици до въ недѣля, разбирашъ ли? А кой ще ги направи тѣхъ! Не ли знаешъ, че за това се искать рѣцѣ? А гдѣ да ги вземъ азъ, когато ми взехъ Минзухаря? Истина, хубаво е нашето отечество! . . . Забержѣти ни младитѣ хора, обрѣнжѣти ги на войници, и отгорѣ прибрать ни паритѣ за да ги хранятъ. А за насъ, старитѣ, какво остава? . . . Оскомни на зѣбитѣ, празенъ стомахъ и очи да плачемъ. Тѣи далечъ не можемъ отиде.

— Турете желѣзо на огъня, азъ ще духамъ мѣха.

— Хубаво занятие за господарска дѣщеря! Е, нищо, хайде. На свѣта лошаво занятие нѣма, само има глупави хора. Но да се не забравя, че едни умиратъ отъ много работяние, а други въ това врѣме се веселятъ отъ слободия!

— Виждте, не раздухавъ ли добръ мѣха, каза Латинка, като дърпаше равномерно веригата.

— На едни само удоволствия, на други само теглила, нима това е справедливо, продължи циклопа, като стѣвваше вѣглищата на огнището. Да ли би искали богатитѣ, да се отнасяме се тѣхъ тѣи, както се отнасятъ тѣ съ насъ. О, ако бѣхъ азъ могъщественъ, азъ не щѣхъ да бѣдѣ жестока за тѣи малки. . . . Но богатитѣ нѣматъ сѣрдца!

Зюмбюланъ се въсхитяваше отъ човѣколюбieto на ковача; въ него той узна Латинкина баща. Изведнѣжъ, ковача, който като че бѣше забравилъ съвсѣмъ за палето отново го видѣ. Той се удари по челото.

— Ба! извика той, азъ си научихъ едно славно нѣщо; ний ей сега хубаво ще се посмѣемъ. Дръпни се по-скоро отъ тамъ

Близко при огнището имаше нѣщо като каркасъ, направено отъ тѣл и напрѣчено съ дървени лопатки; можаше човѣкъ да си помисли, че това е било едно колело

ближи до къщицата. Портата се отвори и Латинка съ кобилица на рамо излѣзе за вода на кладенеца.

— „Ахъ, колко хубаво кученце! извика тя, като погледнѣ на палето; дойди при мене, мѣнзарко, не се бой, дойди да цѣлунешъ господарчицата си.“

Зюмбюланъ бѣше младъ и срамежливъ; той се дръпнѣ малко назадъ, но толковъ полечка, щото се остави да го хванѣтъ. Ще рѣче, че не само хората позволяватъ да ги ловятъ.

Като насапуниса, изми и изсуши съ една кърпа своя новъ робъ, Латинка го занесе въ помѣщението си, гдѣто тя обикновено работяше. То бѣше една голѣма работилница, съ всѣкакъвъ видъ снаряди: едно кованско огнище, двѣ наковалини, тегахи съ тискочи (менгени), топове тѣл и голѣми ножици. Стѣнитѣ бѣхъ окичени съ чукове, клещи, винтовални дѣски и множество други сѣчива, на които Принца не знаеше имената, нито за какво се употрѣбаватъ. Но той виждаше ясно, че се намира у гражданина Божуръ и че Латинка спорѣдъ всичко, ще е дѣщеря на тоя ковачъ — гвоздаръ.

Латинка сѣдна на едно етолче, и почнѣ да работи, а Зюмбюланъ лѣгнѣ до краката ѣ, безъ да си спуща очитѣ отъ нея. Латинка кърпеше една рокля, която бѣ видѣла по добри дни; тя си въздѣхнѣ и сетѣ, сѣ едва чуенъ гласъ, захванѣ нѣщо да си тѣнаника. Малко по-малко гласа ѣ се възвишаваше, и съ чувство, пѣлно отъ изражение, Латинка запѣ единъ старъ романсъ, който имаше слѣдното съдържание:

Отъ ѣлбчинитѣ на една голѣма гора, чуя единъ гласъ, който плаче и пѣе.

Моя възлюбенъ държи затворенъ една лоша ржка. Синя птичко, хвърчи, хвърчи, иди ми намѣри вѣрното либе; азъ тебѣ чакамъ.

Вече при него сѣрдцето ми изчезва, душата ми отива. Когато се завърне, той ще ме намѣри или мъртва, или умирающа.

Не дѣй се страхува, либе, отъ моята блѣдностъ и

зирски въ уволнението на Ломъ-Черковенския селско-общински писарь Пеню Петрова.

„Свобода“ бѣ писала, че Пеню Петровъ е билъ уволненъ вслѣдствие на едно прѣдписаніе на Руссенския Окръженъ Управителъ, гласящо слѣдующето:

„Прѣдлагамъ ви, г-не Началникъ, да **заставите** Ломъ-Черковенския селско-общински съвѣтъ да уволни писаря си Пеню Петровъ, който **спорѣдъ събранитѣ ми свѣдения билъ опозиционеръ.**“

Г. Каназирски опровергава(?) това твърдение на „Свобода“ и казва, че Ломъ-Черковенския общински писарь дѣйствително е билъ уволненъ по негова заповѣдь, но че прѣдписаніето му за тѣзи цѣль е било редактирано по слѣдния начинъ:

„Прѣдлагамъ ви, г-не Началникъ, да прѣдложите на Ломъ-Черковенския селско-общински съвѣтъ да уволни общинския писарь, на основание чл. 95 отъ „закона за селскитѣ общини.“

Ние не знаемъ, кое отъ двѣтъ прѣдписания на Руссенския Окръженъ Управителъ е вѣрното, толкова по-вече че „Свобода“ писа нѣщо и за подмѣняване на прѣдписанията, но даже и послѣдното отъ тѣхъ да е истинското, ние не можемъ да не се възмуцаваме отъ факта, че общинското самоуправление въ България сѣществва само на книга и че най-важнитѣ му прерогативи могатъ да се унищожаватъ съ полицейскитѣ прѣдписания на единъ окръженъ управителъ.

Справедливо възмутенъ отъ съдържаннето на рѣчьта, която г. Стоиловъ произнесе миналата недѣля въ Народното Събрание, въ отговоръ на интерелацията на г. Вѣлко Нейчовъ, и въ която българския премиеръ призна сѣществуванието на нѣкакви сѣрби въ скопската епархия, в. „Знаме“ основателно забѣлѣзва, че този г. Стоиловъ отговоръ е най-вѣроломното, най-позорното и най-невежественото нѣщо, което е било казано до сега въ българската камара. По нататѣкъ „Знаме“ пита:

Какво, наистина, отговаря българскиятъ първъ министръ и на какво рѣкопѣскаютъ ония, у които дългътъ трѣбва да стои по-високо отъ всички разчети и облаги, ония които трѣбва да разсѣждатъ и чувствуватъ съ разумътъ и чувствата на народътъ. Стоиловъ изпява и утвържда категорически отъ българското министерско кресло, че въ Скопската Епархия има Сѣрби, че наредъ съ българетъ въ тая епархия има сѣрбека народностъ, т. е. твърди онова, което самъ Хафъзъ-Паша, при грамадата сѣрбеко злато и при широката си кюрдека съвѣсть, се убои да излъже да твърди! Какъ да се обясни този грозенъ фактъ? Питаме: не помни ли г. Стоиловъ, че не отколѣ, прѣди два мѣсеца, Хафъзъ-Паша, за да съспие българетъ и да подрови основитѣ на Екзархията, или по-право, основитѣ на дѣлото и бѣдѣето на българскиятъ народъ, прѣдприе да направи описъ (истиятъ) на християнското население въ г. Скопие и че резултатътъ на този истиятъ, протелеграфиранъ официално отъ Цариградъ, бѣ, въпреки очакванието на пашата, едно силно опровержение на категорическитѣ заявления на Новаковича, именно, че въ града Скопие излъзохъ едва 27 къщи, които нарекоха себе си „Славъ милети.“

за катерица. Ковача го турн на една ось и, съ помощта на една верига закачи го съ мѣха.

— Какво е това? попита Латинка баща си.

— Това ли? То е едно ковашко колело, което служеше още на баща ми, когато той работяше по старому. Сега за да се върти това колело, ний имаме потрѣба отъ единъ чиракъ, който да не ни държи много скъпо и сѣщеврѣменно да не ржжи; ето азъ и го напѣрихъ.

При тѣзи думи, ковача улови палето, хвърли го въ желѣзната клѣтка и бутна толковъ бържъ машинката, щото горкий Зюмбюланко, отъ страхъ да не си счуни главата, заблѣска се, като че се дави и съ това се караше колелото да се върти съ голѣма бързина.

— Тате, не дѣй мжн тѣй кученцето! извика Латинка.

— Да не искашъ да го осужъ въ памукъ? каза ковача. Нека си искарва то хлѣба съ работяние, като мене. Като нѣма спокойствие за хората, нека се трудятъ поне и кучетата. Хайде, кокорчо, за да не те трѣшнъ да се невидишъ вече.

Зюмбюланко нѣмаше потрѣба да го принуждаватъ: той се напѣригаше, напѣригаше се безъ отидхъ. Дошли му бѣхъ между това въ главата умнитѣ и жалостнитѣ разскази на Арлекина и като работяше, повтаряше си, че било по-добъръ да си стои на кунището, отъ колкото да върви подиръ хубавата Латинка.

Слѣдъ единъ часъ свободата му се възвѣрихъ. Но поуморний ковачъ по шестъ пати на день го хвърляше въ клѣтката. Горкото палѣ едва се държеше на краката си, когато го отнущахъ да си похание.

— Ковача взе една голѣма пита хлѣбъ, отрѣза отъ него единъ, краишникъ, но вмѣсто да яде, заби ножа въ хлѣбната пита и като испи една чаша вода, обѣрихъ се къмъ дѣщеря си.

— Е, дѣще, врѣме е вече да поговоримъ за работа. Тая сутренъ азъ видѣхъ г-на Вѣлкова.“ (Слѣдва).

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Думата има „Миръ.“

Въ една уводна статия, посвѣтена на Добруджа и на отношенията на румжнския печатъ къмъ тѣзи провинция, „Българ. Търгов. Вѣстникъ“, като констатира неограничената свобода, съ която се ползватъ у насъ румжнитѣ и нетърпимостта, съ която румжнскитѣ вѣстници се отнасятъ къмъ нашитѣ сънародници у тѣхъ, съвършено основателно пита фантаксанитѣ

румжн да ни кажѣтъ, въ сравнение числото на черковитѣ, училищата, читалищата, настоятелствата, свѣщенницитѣ, учителитѣ и учителитѣ български, които Добруджа прѣтѣжаваше прѣзъ 1878—1885 година, колко таквитѣ сѣ останали днесъ въ тая провинция? Но за да че ги поставяме въ много трудна задача, ние ще имъ отговоримъ сами, само за да знаятъ поне, че и българскитѣ вѣстникари държатъ за всичко смѣтка, което тамъ въ нещастната Добруджа става и се върши постоянно съ трудолюбивото и мирно българско население.

Вѣрно е, че румжнскитѣ власти не сѣ затворили българскитѣ черкви въ Добруджа; напротивъ, тѣ и доднесъ сѣ отворени, но въ повечето отъ тѣхъ се служи вече на румжнски езикъ, а не на славянски!

И българскитѣ училища не сѣ затворени въ Добруджа, но въ повечето отъ тѣхъ се прѣподава вече не на български а на румжнски!

Вѣрно е че българитѣ си иматъ и свѣщенници днесъ въ Добруджа, но за жалость, тѣ вече не сѣ българи, а чисти румжн, доведени изъ Румжния нарочно да служатъ въ българскитѣ черкви румжнски.

И учители всѣка година испращѣтъ румжнскитѣ власти въ българскитѣ училища, но тѣзи учители не сѣ вече отдавна българи, тѣ сѣ румжн.

И въ замѣна на тая толковъ незавидна услуга къмъ българщината въ Добруджа, какво е направило нашето, което и да е било до сега на власть, българско правителство? Освѣтъ, че подѣржа, крѣпи, позволява и гледа съ съчувствие на всѣко богоугодно и народно дѣло отъ страна на румжнитѣ въ свободна България, но имъ харизва още, *par dessus le marché*, и мѣста за да си строятъ черкви и училища! . . .

СМЪСЪ

— Ли Хунгъ Чангъ, китайския държавенъ мжжъ, е отъ скромно происхождение. Баща му е билъ простъ дърваринъ, а майка му слугиня.

— Професоръ Фалбе въ Виена явява, че на 13-й Ноември 1899 год. земята ще се сблѣска съ една опашата звѣзда.

— Ако единъ велосипедистъ би се наелъ да мине прѣзъ всичкитѣ Лондонски улици, ще трѣбва да пътува 2210 километра.

— Приходитъ на Руския Императоръ достигатъ на день 125,000 лева; на Турския Султанъ, 90,000 лева; на Австрийския Императоръ 50,000 лева; на Германския Императоръ, 40,000 лева; на Италианския Кралъ, 32,000 лева; на Английската Кралица, 32,000 лева; на Белгийския Кралъ, 32,000 лева; на Француския Президентъ, 25,000 лева; на Президента на Съединенитѣ Щати, 625 л.

— Половината богатство на Англия се намира въ рѣцѣтъ на 1,000 души.

— Прочутия лѣкаръ, Съръ Уилиамъ Далби казва, че едно внезапно уплашване често причинява трайно и съвършено углушаване. Това особено се забѣлѣзва у дѣцата.

— „Помощъ! помощъ!“ викалъ единъ пѣтникъ когото убивали.

„Бждете спокойни, отговорилъ разбойника, нѣмамъ нужда отъ никаква помощъ.“

БИБЛИОГРАФИЯ.

Получи се въ редакцията ни: „Християнски Учителъ“, религиозно научно списание, издаваемо въ Пловдивъ, книжка II, Февруарий 1897 г. редакторъ издатель свѣщенникъ С. Н. Коджейковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Като Привилегированъ Експедиторъ на *Първото Императорско, Кралеско Привилегировано Австрийско Дунавско Параходно Дружество*, честь имамъ да съобща на г-да търговцитѣ, че отворихъ

клонъ за Експедиция (испращане) каквито и да бждѣтъ стоки съ параходитѣ на това дружество, безъ *никакво вознаграждение*. Отговарямъ подъ гаранция за рамбурситѣ (нахнаме) повредитѣ на стоката, точната и бърза услуга.

1. Рамбурси малки плащамъ прѣдварително, рамбурси голѣми, ако стоката струва двойно, тоже плащамъ прѣдварително. —

2. Съ много ефтена кирая приемамъ да вземамъ стоката и отъ магазинитѣ. —

3. Стока пристигнала по желѣзната на тѣжестъ 500/800 кила прѣнасямъ отъ гарата до агенцията само за 1 левъ, а стока въ голѣмо количество прѣнасямъ безплатно. —

4. За стоки отъ голѣмо количество и тѣжестъ правя отстъпки даже по долу и отъ тарифата на агенцитѣ.

Като се основавамъ на многогодишната си практика, съобщавамъ на г-да търговцитѣ, че освѣтъ гдѣто нѣма да си губятъ врѣмето по митницата за извършване формалноститѣ, но и стокитѣ имъ ще бждатъ много по добръ запазени отъ всѣкаква повреда, както въ товарението, тѣй сѣщо и въ стоварванието имъ.

За това желающитѣ да се ползватъ отъ моята честна, акуратна и *безплатна* услуга, моля да се отнасятъ въ кантората ми, до градската баня, въ магазинитѣ на г-нъ Юрданъ Ганевъ.

Съ почитание:

5—2

Р. Н. Райковичъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на г. г. интересующитѣ се, че отъ 1 идущий Мартъ почвамъ да продавамъ съ най умѣрена цѣна **ПЪРВО КАЧЕСТВЕННА ВАРЪ** (киречъ).

Нуждающитѣ се да се обръщатъ въ магазинна ми, по Александровската улица, близо до триумфалната врата.

Съ почитание:

5—3

Наумъ Георгиевъ.

„БЪЛГАРИЯ“

1-во Българско Застрах. Друж. въ Руссе.
Основенъ капиталъ 1,500,000 лева златни, напълно внесенъ.

ИЗВѢСТИЕ.
№ 1867.

Тѣй като свикването за 2-й т. м. Обикновенно Общо Събрание на акционеритѣ нѣма да се състои, по нѣмание достатъчно число депозирани акции, за разлѣждане положенитѣ на дневенъ рѣдъ въпроси, то на основание чл. 48, ал. 2 отъ устава, Управителний Съвѣтъ има честь да извѣсти г. г. Акционеритѣ, че *Обикновенното Общо Събрание се отлага за 16 Мартъ, 9 часа прѣдъ пладнъ.*

Нови депозирания на акции ще се приематъ до 8 того включително при сѣщитѣ лица и учрѣждения, показани въ извѣстието №. 937 отъ т. г. Гр. Руссе, 1-ий Мартъ 1897.

Управит. Съвѣтъ.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ
КНИГАТА

„РОТШИЛДОВИТѣ,
ТѣХНИЯ ЖИВОТЪ

И

КАПИТАЛИСТИЧЕСКА ДѢЯТЕЛНОСТЪ“.

ПРѣВЪЛИ ОТЪ РУССКИ:

ИЗ. МАТЪВЪВЪ И СТ. БѢЛИНОВЪ.

ИЗДАВА

ПОСРѢДНИЧЕСКОТО КНИЖАРСКО БЮРО

НА

Д. М. Златевъ.

ВЪ ГР. РУССЕ.

ЦѢНА 70 СТОТ.

Руссе, Типо-Хромо-Литография на Дробнякъ & Кръстевъ.